

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΜΠΡΕΣΣΟΛ, 40 ετών.
ΚΑΙΤΗ ΒΡΕΜΟΝ, 29 ετών.

(Στο σπίτι της Καίτης. Σ' ένα μικρό σαλόνι. Η Καίτη και ο Αλβέρτος κάθονται σιμά ο ένας στον άλλο και συνομιλούν. Είναι ώραία ανοιξιάτικη βραδιά. Από το ανοιχτό παράθυρο μπαίνουν τα άρωματά των ανθισμένων παχαλιών).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Για σκεφτήτε, Καίτη. Είναι τώρα είκοσι χρόνια που έρχομαι στο σπίτι σας. Σας ξέρω από μικρούλα...

ΚΑΙΤΗ.— Ναι... Ουμμάια.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Έχω λοιπόν το δικαίωμα να σας μιλήσω θαρραστά. Να σας ανοίξω όλη μου την καρδιά. Μα και σας πρέπει χωρίς κανένα διαταγμό να μου πείτε τι κρύβετε στην καρδιά σας.

ΚΑΙΤΗ.— Σας άκουω, φίλε μου...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπόν, πείτε μου, γιατί δεν με θέλετε για σύζυγό σας; Είναι τόσο καλός;...

ΚΑΙΤΗ.— Κάθε άλλο. Είσατε πολύ-πολύ καλός.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Όχι, Καίτη... Δεν είμαι ούτε πολύ καλός, ούτε πολύ καλός. Μα θα προσπαθήσω να σας κάνω όσο το δυνατόν πιο ευτυχισμένη.

ΚΑΙΤΗ.— Και ναι, και όχι...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τι θέλετε να πείτε, Καίτη;

ΚΑΙΤΗ.— Τίποτε... τίποτε... "Ας μιλήσουμε γι' άλλα πράγματα..."

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Όχι... Θέλω να μου πείτε σήμερα όλη την αλήθεια. Πείτε μου λοιπόν, αγαπάτε άλλον; Γιατί δεν παντρεύεστε; Αγαπάτε κάποιον άλλο, δεν είναι έτσι;

ΚΑΙΤΗ.— Όχι. Δεν αγαπώ παρά μόνον εσάς...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μ' αγαπάτε, Καίτη!...
"Αλήθεια;..."

ΚΑΙΤΗ.— Ναι. Σας αγαπώ κι' όλη μου την καρδιά.
Καίτη!... Κι' από τότε μ' αγαπάτε;

ΚΑΙΤΗ.— Μου φαίνεται ότι σας αγαπώ από τότε που σας πρωτογνώρισα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θεέ μου! Γιατί μου τό κρύβετε; Γιατί να μη μου το πείτε; Σας έχω ζητήσει σε γάμο τόσες φορές...

ΚΑΙΤΗ.— Σας το είπα σήμερα γιατί ή πατήριστε να σας πω την αλήθεια. Κι' άραχά γιατί σήμερα έχω πάρει τη μεγάλη μου απόφαση.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και πού είναι αυτή ή μεγάλη σας απόφαση; Καίτη;

ΚΑΙΤΗ.— Έχω απόφασει...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τι, Καίτη, πές μου το, μη διατάξτε.

ΚΑΙΤΗ.— Έχω απόφασει να μη παντρευτώ ποτέ!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αυτό είναι άδικο, είναι εγγληματικό. Καίτη! Γιατί; Γιατί το κάνετε αυτό; Θα λιπήσετε τους γονείς σας, τ' αδέρφια σας, τους φίλους σας.

ΚΑΙΤΗ.— Αλλά για τ' αδέρφια μου άκαρδιός δεν πρέπει να παντρευτώ. Αυτό τ' παιδιά είναι χαμένα χωρίς έμένα. Μη μ' αναγκάζετε να σας πω τ' οικογενειακά μου, φίλε μου. Σέρτε, άλλωστε πόσες ευθύνες έχω, χρόνια τώρα. Η οικοδέσποινα σ' αυτό τ' σπίτι είναι έγω. Μπορώ να πω ότι είμαι έγώ και ή μητέρα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τό έξω, αγαπημένη μου, καλή μου Καίτη. 'Αλλ' επί τέλους, είναι καιρός να ξεκουραθώ. Να ήσχετε ήσυχια κι' ευτυχισμένη.

ΚΑΙΤΗ.— Αυτό δεν μου τ' επιτρέπει ή συνείδησίς μου.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μα σκεφτήτε, επί τέλους. Έχετε τή μητέρα σας. Γιατί μιλάτε σάν να μην έχετε κανένα στον κόσμο;

ΚΑΙΤΗ.— Η μητέρα μου είναι από τής γυναικείες έκείνες ή όποιες είναι κωμωμίνες για να τις περιποιούνται και να τις χαϊδεύουν οι άλλοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είναι δηλαδή έγωίστρια.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, όχι! Έχει τόσο καλή καρδιά! Μα είναι γενηλές εκ φτώχειας. Κι' αυτό πάλι, όχι γιατί τό θέλει, αλλά γιατί δεν είναι καλής υγείας. Κάθε καλοκαίρι πρέπει να πηγαίνει στο Βισού.

Ποιός θέμνε εδώ στο σπίτι με τ' παιδιά, άν παντρευόμουν έγω; ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Φτώχη μου Καίτη! Πέραςες όλη σου τή ζωή ως τώρα θυσιαζόμενη για τους άλλους. Και θέλεις να εξακολούθησες αυτή τή ζωή; Αί, λοιπόν, έγω δεν θέλω πειά να θυσιάζωσά έτσι... Δεν θέλω...

ΚΑΙΤΗ.— Μην έπιμένεις. 'Αλδέστε. 'Η θέσις μου είναι εδώ... 'Εδώ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— "Ας παντρευτούμε κι' άς μείνουμε εδώ.
ΚΑΙΤΗ.— Όχι, φίλε μου. Όταν παντρευτώ δεν θ' άνήγω πειά στους δικούς μου. "Αν μάλιστα άποχτήσω και παιδιά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μά, επί τέλους, δεν σκεπτεσθε λίγο και τήν δική σας ευτυχία;

ΚΑΙΤΗ.— 'Η δική μου ευτυχία είναι ένα ζήτημα έντελώς δευτερεύον.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και τήν δική μου τήν ευτυχία δεν τήν σκεπτεσθε καθόλου, Καίτη;

ΚΑΙΤΗ.— Ω, θα μπορούσθε να ήσχετε ευτυχισμένους και χωρίς έμένα. Οι άνδρες λημονούν εύκολά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— "Α! Έτσι νομίζετε λοιπόν; Είσατε σκληρή όταν μιλάτε έτσι. Και τήν ζωήν τώρα που σας άγαλώ, υποφέρετε σιωπηλά, και σας περιμένω. Και σήμερα, σήμερα μ' άρνεσθε για πάντα, και για τ' αληγορία μου λέτε, ότι θα σας ήξασω γρήγορα. Όχι, Καίτη. Δεν θα σας ήξασω. Θα πεθάνω από τή λύπη μου!...

ΚΑΙΤΗ.— Δεν θα πεθάνετε, φίλε μου. Δεν πεθαίνει κανείς όταν θέλει. Πολλές φορές μάλιστα, ή λύπη και ή δυστυχία δίνουν πολύ περισσότερο δύναμη στον άνθρωπο, παρά ή χαρά και τ' αλγία. 'Η θυσία διαφυγώνει και ξευφρώνει. Άλλωστε, ποιός άνθρωπος στον κόσμο είναι τελείως ευτυχής;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είσατε ένα όν ιδανικό, Καίτη. Είσατε ένας άγγελος! 'Αλλ' έγω είμαι ένας άνθρωπος. Δεν μπορώ να γτώσω ως τ' άλη τής δικής σας θυσίας. 'Υποφέρετε, Καίτη! Κι' όπως άποφύ, τήν γλυκιά αυτή ανοιξιάτικη βραδιά, θέλεια να είμαι χαρούμενος, θέλεια να είλω...

ΚΑΙΤΗ.— 'Υποφέρο κι' έγω άρεστά, φίλε μου. Ποθώ κι' έγω τήν ευτυχία. 'Αλλά παίρνω δύναμη από τήν ίδια μου θυσία. Τ' άδελφάκια μου τήν μεγαλώσει δια έγω. Κι' έχω τον άσφαγή τής ποσοτήσας μου. Κι' οι γονείς μου, όσο κι' άν λένε ότι θέλουν να παντρευτώ, με θέλουν πάντα μαζί τους. Κι' είναι ευχαριστημένοι κατά βάθος, γιατί δεν άποφασίζω να παντρευτώ. Κι' έγω είμαι πάλι ευχαριστημένη γιατί τόξ νοιώθω ευτυχής και γιατί ξέρω πού τήν ευτυχία τους αυτή τήν χωστάν σε μένα. "Αν μ' αγαπάτε λοιπόν αληθινά, δώστε μου θάρρος κι' ενίσχυση με στο να εξακολουθήω να θυσιάζωμ έτσι, και να είμαι ευχαριστημένη γι' αυτό.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θα προσπαθήσω να ίστοφύρω χαμογελώντας κι' έγω όπως και σεις, Καίτη.

ΚΑΙΤΗ.— Για τό μέλλον; Μα είμαι σχεδόν τριάντα έτών!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Κι' έγω σαράντα.
ΚΑΙΤΗ.— Τότε... άργότερα ίσως... Όταν θα είμαι μόνη. Όταν οι γονιοί μου γονείς δεν θα ήλάγον πειά, όταν τ' αδελφάκια μου θα έχωον μεγαλώσει. Ίσως λοιπόν τότε... άν δεν έχετε άλλάξει ή δέξες, κι' άν μ' αγαπάτε αληθινά, θα γίνω σύζυγός σας. 'Αλδέστε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θα περμένω.
ΚΑΙΤΗ.— Εγχαριστώ. Μα θα είμαι τόσο γρηά τότε!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Εγώ θα είμαι πάντα πιο γρηά από σένα, Καίτη. Τι σημαίνει όμως; Θα είσατε ένα άγαπημένο ζευγάρι. Θα έχωμε κερδίσει ό ένας τον άλλον βτερο από τόσον χρόνον διαζωμίου.

ΚΑΙΤΗ.— Ναι, φίλε μου, ήθελωμ τό δικαίωμα να είσατε ευτυχής, έστω κι' άργά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Εγώ είμαι ήδη ευτυχής! (Φιλεί τ' άχρία της). Σας άγαλώ τόσο, Καίτη!... Και ή βραδιά είναι τόσο γλυκιά!...

ΚΑΙΤΗ.— Ναι, φίλε μου, ναι. 'Αλδέστε, ή βραδιά είναι γλυκιά, όλα μοσχολοβόμους, δια είναι ήρωστειμένια... (Κλαίει).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. (γρονιτίζοντας κοντά της). Φτώχη μου Καίτη!... Άργά κι' άδωκ ήθημ τής καλής σου καρδιάς!... Άγάπη μου, άγάπη μου! (Δακρύζει. 'Η Καίτη τού χαϊδεύει τ' αμαλιά. Τ' άχρία του που τρέχουν νενοικά άγκυλάζουν τή μέση της. Τ' αχρία του ήρτσούν τ' άχρία της. Τ' άκράνα τους ένοώνονται και τρέχουν μαζί. Από τόν κήπο εν' άπόδη άγκυλίζει ν' αμελαδή γλυκά, ερωτικά, παθηκώματα...)

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Φτώχη μου Καίτη!... Άγάπη μου, άγάπη μου!...

